

Aksel Larsen: Jeg maa begynde med at sige noget, jeg forsømte, da jeg havde Ordet første Gang under denne Debat. Det drejer sig om Lovforslagets § 7. Ifølge § 7 skal der i København foretages nyt Valg til Magistraten i April Maaned 1946, og dette er udmærket. Det siges imidlertid i sidste Afsnit af § 7, at for saa vidt nogen af de nuværende Borgmestre eller Raadmænd ikke skulde opnaa at blive genvalgt, har de Krav paa Ventepenge i Højde med fuld Løn indtil 1. April 1951 og er derefter pensionsberettigede med Rettigheder for fuld Ansættelse indtil 1. April 1951. Vi har i Udvalget saavel som under første Behandling gjort det Synspunkt gældende, at dette var en urimelig Bestemmelse, og vi er ikke blevet overbevist af de Argumenter, der er fremført fra nogen Sider. Jeg anmoder derfor den højtærede Formand om, naar vi kommer saa langt, at sætte § 7 til delt Afstemning, da vi agter at stemme imod Paragraffens sidste Afsnit.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at mine Bemærkninger om Oplysningerne fra Indenrigsministeriet vedrørende Valgrets alder og Valgrets betingelser i andre Lande var i og for sig ikke møntet paa den højtærede Minister, for han kan naturligvis ikke have Ansvaret for, hvorledes det er ordnet derovre i den Henseende, men jeg vil kun sige rent positivt, at jeg vilde finde det godt, om Indenrigsministeriet løbende for Fremtiden raadede over Oplysninger om Valgrets alder og Valgrets betingelser o. s. v. for de Lande, der nærmest kan sammenlignes med Danmark. Vi har været i Situationer, hvor det vilde have været af Betydning, om Indenrigsministeriet havde haft disse Oplysninger, og vi kommer det ogsaa nok senere. Den højtærede Minister kan ikke tilslutte sig vort Ændringsforslag under Nr. 6 om, at Skattesnydere skal miste den kommunale Valgret, og i hvert Fald det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen kan heller ikke tilslutte sig det. Medens Venstre, som jeg maa gaa ud fra, agter at stemme imod det, vil det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen derimod opfordre til, at man undlader at stemme.

Jeg maa sige, at de Argumenter, der er anført imod Forslaget, har været meget lidt overbevisende. De har skiftet, efterhaanden som denne Sag har udviklet sig, men det eneste, der efter mit Skøn bliver tilbage nu, er Ministerens Udtalelse om, at man bør ikke have Straffelovgivning med tilbagevirkende Kraft. Jeg er ikke sikker paa, at man kan bruge et Argument som det i dette Forhold, for her er det fuldkommen klart, at uanset om der havde været denne Straffe-

bestemmelse for Skattesnydere Aar tilbage, saa havde de paagældende nok forsøgt med deres Skattesnydere alligevel. Det kan være, det bliver anderledes, naar vi engang faar — og jeg kan se, at vi faar det — Bestemmelser om egentlig Straf for Skattesnydere, men effektivt kommer vi ikke Skattesnyderiet til Livs, før vi faar bedre Kontrolbestemmelser om Indtægt og Formue, end vi har nu.

Jeg er fuldstændig klar over, at den Omstændighed, at der i Lovgivningen maatte være fastsat, at man mister Valgretten, hvis man begaar Skattesvig, afholder vist ingen fra at begaa det eller i hvert Fald saa faa, at det ingen Rolle spiller. Derfor kan man ikke være betænkelig ved at give denne Bestemmelse tilbagevirkende Kraft, og jeg vil sige, at jeg havde ikke stillet Forslaget, hvis det ikke var, fordi et Flertal i denne Sal, anført af Regeringen, kommer og erklærer, at fortsat skal Fattigdom være en Grund til Valgretsfortabelse, at hvis man ikke har Raad til at betale sin Skat inden for de Frister, der er fastsat i Lovgivningen, saa mister man den kommunale Valgret.

Der er Forslag om at ophæve den absolut urimelige og uretfærdige Bestemmelse, og det nægter man. Saa er det, at vi siger, at naar man stiller sig paa et saadant Standpunkt, er det berettiget at forlange, at Skattesnyderne i hvert Fald ogsaa skal miste Valgretten. Det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen hævder, at de fleste af den Slags Sager afsluttes jo ved Forlig. Det ved jeg godt, og derfor har jeg ikke sat som Betingelse, at den paagældende skal være idømt Bøde, for det idømmes man jo ikke ved Forlig, men jeg har skrevet „Bøde eller Efterbetaling“, for ved et Forlig er der jo Tale om Efterbetaling. Jeg tror nok, det i de fleste Tilfælde ligger saadan, at man kan sige, det er bevidst eller ubevidst Manden begik denne Skattesvig, og jeg har ikke noget imod, at man fortolker det en Smule large, men naar der staar „paa Grund af bevidst urigtig Selvangivelse af Indtægt eller Formue“, finder jeg ikke, der kan være nogen Tvivl, og saa maa det ogsaa være muligt at føre det ud i Livet. Vi vil i hvert Fald oprettholde vort Forslag; vi finder, det er rimeligt.

Samtidig maa jeg have Lov til at udtrykke min Glæde over, at det nu i hvert Fald lader til, at vi faar Bestemmelser mod Skattesnydere — de burde være kommet længe før. Men det er glædeligt, at man fra de forskellige Partiers Side, naar Spørgsmaalene rejses, som de er blevet rejst af os i Forbindelse med disse to Sager i Dag, erklærer sig enig i, at engang i Frem-